

Pkt. 2. Hovedstyrelsesvalget

På valg er: Se F.U. referatet

Landsformanden meddelte, at hun gennem Helga Vang netop havde fået at vide at Karen Rasmussen alligevel gerne ville lade sig genopstille.

Landsformandens redegørelse for sin fratræden .

Ja, som det fremgik af referatet fra Forretningsudvalgs mødet i februar har jeg - og næstformanden - besluttet ikke at modtage genvalg til hovedstyrelsen. Det kommer måske lidt pludseligt og overraskende for nogle, men på den anden side er jeg ikke i tvivl om, at der er nye friske kræfter parat til at tage fat, og ingen er jo isvrigt uundværlig. Som de fleste af dem formentlig ved, gik jeg i sin tid ind til posten som landsformand under temmelig stærkt pres, og jeg pointerede på det konstituerende hovedstyrelsesmøde efter landsmødet i 1964 at jeg formentlig ikke kunne blive længe, men at kvindesagen havde - og har - min store interesse, at jeg trods meget arbejde og mange andre interesser gerne ville tage posten som landsformand for en kortere periode.

Ingen kunne jo vide at Valby gasværk sprang i luften umiddelbart efter min tiltræden - denne store sag er forøvrigt først nu i disse dage endeligt afsluttet af arbejdsministeriet.

Som jeg tidligere har nævnt, blev jeg syg umiddelbart op til hovedstyrelses- og formandsmødet i Sønderborg, og det gav stedet til beslutningen om at gå. Sygdommen udviklede sig desværre - seks uger var jeg under behandling med stærk antibiotica - og formentlig som en følge af sygdommen eller rettere den virus, der fremkaldte den, brød mit nervøse hjerte op igen. Et nervøst hjerte har intet med dårligt hjerte at gøre, men er ikke desto mindre temmelig ubehageligt, og jeg har haft det med mellemrum, siden jeg var ung. Det ene med det andet medførte, at beslutningen om at melde fra et eller andet sted blev stærkere og stærkere. Det er i de to år, jeg har været landsformand, gået op for mig, at det er meget svært, for ikke at sige umuligt at passe formandsposten i Dansk Kvindesamfund samtidig med at man har et krævende heltidsjob fra kl. 8-16 hver dag, med det oplysende arbejde som dette job indebærer med foredrag o.s.v.

Hensynet til mit arbejde har trods alt været det afgørende i min beslutning om at gå. Jeg har i den senere tid set klarere og klarere, at jeg i realiteten ikke på en gang kunne passe mit arbejde eller mit landsformandsjob på tilfredsstillende måde, og da arbejdet trods alt nå kommer i første række, må jeg med blødende . eller nervøst - hjerte sige farvel til Dansk Kvindesamfund. Heldigvis er jeg i den situation, at jeg stadig kan være med i kvindesagen gennem mit arbejde. Hele mit